

Гуменний

Руданський Степан Васильович

Їздив дідич за границю,
Назад повертає —
От гуменний на границі
Пана і вітає.

Поклонився, привітався.
«А що там, Іване?»
А гуменний йому каже:
«Та все гаразд, пане.

Одно тільки...» — «А що тільки?»
Дідич обізвався.
«Та то, пане, що ваш ніжик
Складаний зламався».

«Ну! Зламався, так зламався,
Що там споминати.
Певне, хлопці мали гратись
Та й мали зламати?»

«Таки правда, ясний пане!
Хлопці ізламали,
Лиш не грались, а сивого
Коня білували».

«А з чого ж то сивий згинув?»
«Пані хорували,
За лікарством як погнали,
То і підірвали».

«То і пані хорувала?
Ах, боже мій, боже!
Що ж? Здорова моя пані?
Говори, небоже».

«Помоліться, пане, богу!
День лиш хорували,
А на другий од пожару
Богу й душу дали!»

«Од пожару?.. Що такеє?..»
«Просте, пане, діло:
Як зайнявся тік у пана,
То все погоріло!»

«Пані вмерла, все згоріло...
Будь здоров, Іване!..»
«А ще ж панна ваша вдома,
Поверніться, пане!»

«Що ж там, голубе Іване?
Як там бідна дочка?»
«А нічого, уповила
Хлопця, як линочка!»

Спом'янув тут бідний дідич
Чорта і чортицю,
Плюнув з лиха, сів на бричку:
«Рушай за границю!»

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/humennyi